

give sig til at prøve Uniformer paa Soldaterne. Ingenlunde! Det, denne Kommission skal overveje, er, til hvad Nytte et Militærvæsen kan være for dette Land, og hvor meget man derfor bør bevilge til et saadant Militærvæsen. Men hvilke Bestemmelser der skal tages med Hensyn til Uniformering, er naturligvis noget, som Kommissionen ikke selv kan anstille Undersøgelser om. Tværtimod kan den, naar vi nu sætte forsøgsmæssige Undersøgelser i Gang, tage Beslutning paa Grundlag af de Forsøg, som blive gjorte nu. Og hvorfor var det ærede Medlem saa ikke imod, at vi skulle forsøgsmæssig bespise 2 Fodfolksregimenter? Hvorfor sagde han ikke, at Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skulle bespise Soldaterne, er et Spørgsmaal, som maa henvises til Kommissionen? Det er et Spørgsmaal, som er ganske analogt, ganske sideordnet med Spørgsmaalet om Beklædning. Men det rette Forhold er ogsaa i begge Tilfælde dette, at det netop er særdeles nyttigt, at vi nu anstille Forsøg, og det er specielt særdeles nyttigt for Kommissionens Arbejde, idet disse forbedrende Forsøg kunne være Vink for Kommissionen under dens Arbejde. Netop ved at gaa til saadanne Forsøg fremhjælpe vi Kommissionens Arbejde, saa af Hensyn til Kommissionen behøve ærede Medlemmer ikke at lade være med at stemme for denne Paragraf.

K. M. Klausen: Det glæder mig at høre af den højterede Krigsminister, at den Skrivelse, jeg har lyst efter og for Resten længe har ventet paa, nu er under Vejs til Finansudvalget, saa at dette Punkt om Agentprovisionen, som gives til Officerer, kan blive nøje oplyst.

Over for den ærede Ordfører skal jeg gøre et Par Bemærkninger. Den ærede Ordfører siger, at nu maa vi bestræbe os for at holde de ordinære Udgifter paa §§ 22 og 26 V. inden for det samme Beløb som tidligere. Det forekommer mig, at det er et underligt Forsøg. Den ærede Ordfører kan nok have Ret i, at man holder disse Udgifter paa samme Punkt som tidligere, men naar saa Folketinget ved Siden af vedtager Love, der medføre meget betydelige Udgifter, som den til Kanoner, og disse Udgifter sættes ind paa Finanslovens § 26 V., kan det ikke nytte meget med dette Forsøg. Det virkelige, det reelle Resultat af det hele er, at Militærudgifterne i Aar ere stegne med $\frac{3}{4}$ Million i Sammenligning med i Fjor. Det

kan den ærede Ordfører ikke bortfortolke, hvorledes han end vil bære sig ad. Saaledes er det: vore Militærudgifter ere stegne i en overordentlig Grad under det ny System. Saa siger den ærede Ordfører, at jeg maatte have sagt til i Tide, krævet Besparselser andre Steder paa Budgetterne for de Beløb, som f. Eks. Loven om Underofficerernes Lønninger medfører. Men ved den ærede Ordfører da ikke, at jeg har sagt til i Tide? Det forbavser mig i højeste Grad, at han kan være uvidende om, at der fra vor Side til 2den Behandling blev stillet Forslag om Nedsættelse til et Beløb af omtrent $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. (Ordføreren [Zahle]: Da vare disse Forslag ikke stillede!) Vore Ændringsforslag forelaa længe før, den Lov blev vedtagen, som her er Tale om, de forelaa i Begyndelsen af December Maaned, saa det kan den ærede Ordfører ikke være uvidende om. Vi have sagt til i Tide saa klart og tydeligt, som vi kunde, at vi krævede betydelige Nedsættelser paa det ordinære og ekstraordinære Budget, og de Nedsættelser, vi krævede, vare omtrent $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Hvis den ærede Ordfører og hans Parti vare gaaede med til det, vilde vi ikke have haft den Skam i Aar, at Militærudgifterne under det ny System ere gaaede saa stærkt op. Vi kunde have holdt dem nede endog under, hvad der var blevet bevilget i Fjor. Og saa vilde den ærede Ordfører og hans Parti have staaet paa en helt anden Maade i Vælgernes Øjne, end de gøre nu.

Den ærede Ordfører siger, at Indførelse af ny Uniformer ved Hæren kan man ikke overlade til Kommissionen. Men naar Kommissionen ikke skal overveje den Slags Ting, ved jeg i det hele taget ikke, hvad den er til. Naar vi her ved speciel Lovgivning eller ved specielle Anmærkninger paa Finansloven ordne det ene og det andet vigtige Spørgsmaal for vort Forsvarsvæsen, forekommer det mig, at Kommissionens Arbejde bliver reduceret til ingen Ting, saa at den i Virkeligheden bliver overflødig, idet dens Arbejde bliver foregrebet. Men, sagde den ærede Ordfører, hvor kan jeg da gaa med til at indføre en forsøgsvis Bepising af Soldater? Jo, det tror jeg, man altid kan gaa med til. Naar Folk sulte, behøver man ikke at overveje længe, om man skal gaa med til at give dem Mad. Man behøver ikke at have en Kommission til at overveje, om det kunde være hensigtsmæssigt at give de Folk, der skulle leve af 55 Øre om Dagen, nogen Mad eller lade være. Vi ere paa